

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 7-МИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Джурковски
Членове: Александър Желязков
Емилия Колева

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
в присъствието на прокурора А. М. А.
като разглежда докладваното от Николай Джурковски Наказателно дело за възобновяване № 20231000600323 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 424 ал.1 вр. чл. 422 ал.1 т.5 от НПК.

Постъпило е искане от адвокат Ю. С. от САК, упълномощен защитник на осъдения А. Т. Т., с правно основание чл.419, ал.1, чл.420, ал.2 вр. чл.422, ал.1, т.5 вр. чл.424 ал.1 от НПК за възобновяване на наказателното производство по ВНОХД № 3609/2022 г. по описа на Софийски градски съд и по НОХД № 20691/2016 г. по описа на СРС.

Твърди се в искането, че присъдата СРС и решението на СГС са постановени при нарушение на материалния закон и при допускане на съществени нарушения на процесуалните правила, както и че определеното наказание е явно несправедливо. Сочи се, че нарушението на материалния закон се изразява в това, че липсват данни за извършено деяние по чл.131, ал.1, т.12 от НК, както и по чл.144, ал.3 от НК. В тази връзка се изтъква, че в мотивите си и първоинстанционният съд и въззивният сочат, че деянието се доказва от показанията на пострадалите, и че същевременно, възприемайки такава фактическа обстановка, и двата съдебни състава приемат, че всички деяния, за които Т. е обвинен и осъден, следва да са извършени в съучастие със свидетеля П. П. - както телесните повреди, така и отправените закани, което променя правната квалификация на деянията и води до нарушен материален закон. Заявява се, че при това положение възниква въпроса: кои леки телесни повреди и от кой от двамата са причинени - от Т. или от П. и кой от двамата какво точно е извършил.

Като следващо нарушение на материалния закон се сочи отказът да се приложи чл.12а от

НК, въпреки, че според изготвения искането за възобновяване защитник действията на Т. са подтикнати изцяло от това, че двамата пострадали са вършили престъпления и са се готвели да извършат ново такова. Изтъква, се, че от една страна, осъденият не ги е задържал сам, а с помощта на св. П., а, от друга страна, че извършените кражби от предходен период със същата марка и модел автомобил, фактът, че Т. и св. П. са извикали полиция на тел. 112, както и че впоследствие полицията е задържала и арестувала двамата - М. и Д. - за срок от 24 часа по ЗМВР - сочат на безспорни намерения, че са задържани извършители на престъпление. Твърди се, че именно такава увереност е била в Т. и П., а така също и в дошлите на място полицаи, за да арестуват двамата пострадали. Прави се оплакване, че тези данни въобще не са коментирани от съдебните състави, както и че не е отчетен и факта, че след тази случка зачестилите кражби спират.

Претендира се, че решението на СГС е постановено при допускане на съществени процесуални нарушения, след като е било отказано допускане на съдебно-техническа експертиза за изясняване на фактическата обстановка и проверка на житейски нелогичните твърдения на двамата пострадали. Твърди се, че не е възможно пострадалите да бъдат засечени на Т-образно кръстовище от дясната им страна и да бъдат заставени да завият наляво, още повече как автомобилът на Т. може хем да ги засече и да ги принуди да завият наляво, хем да блокира движението на автомобила им отпред, за да не избягат. Заявява се, че тези обстоятелства сочат, че пострадалите са били спрели на ул. № 5 предварително и са си били там.

Излагат се доводи, че не е правилно да се кредитират изборно показания на свидетели, които обслужват обвинението, и то на заинтересовани свидетели, като пострадалите. Сочи се, че не отговаря на истината, че дошлите полицейски служители са установили повреди по автомобила на пострадалите, тъй като същите не са заявявали такова нещо, а напротив - заявяват, че не им е споделяно такова нещо.

Прави се и оплакване, че присъдата е издадена предимно въз основа на прочетени показания от досъдебното производство без съгласие на защитата и подсъдимия, както на основата на предположения, което също е недопустимо и незаконосъобразно.

Изразява се и недоволство, че не е приложен чл.55 от НК, а именно - наложеното наказание да е под предвидения от закона минимум, тъй като тежестта на деянието не е толкова висока, за да е необходимо налагане на толкова тежко наказание, а именно две години лишаване от свобода. Изтъква се, че характеристикните данни за осъдения не са такива, които да налагат такова тежко наказание и целите на наказанието биха били постигнати и с по-леко наказание с приложението на чл.66 от НК, каквото наказание било поискано и от прокуратурата пред първоинстанционния съд. Твърди се, че наложеното наказание е явно несправедливо с оглед личността на осъдения А. Т., неговото семейно положение и ниската степен на обществена опасност на деянието. Претендира се, че тези данни сочат, че и с минимално наказание след прилагане на чл.55 и чл.66 от НК целите на наказанието ще бъдат постигнати.

Твърди се, че всичко това води до неправилен съдебен акт и е основание делото да бъде

върнато за ново разглеждане за изясняване на фактическата обстановка.

Предвид изложеното се отправя молба да бъдат отменени решението на СТС по ВНОХД № 3609/22 г., както и присъдата по НОХД № 20691/2016 г. на СРС и да бъде възобновено наказателното производство по отношение на А. Т. Т. от стадия на досъдебното производство или от стадия на първоинстанционното съдебно следствие, като му бъде определена мярка за неотклонение, различна от „задържане под стража“. Алтернативно на горното искане се отправя и молба да бъде изменена присъдата и да бъде намалено наложеното наказание на А. Т. Т., като се приложи чл.55 от НК и наложеното наказание да бъде отложено за изпълнение на основание чл.66 от НК.

В съдебно заседание пред Софийски апелативен съд защитникът на осъдения А. Т. - адвокат Ю. С. - поддържа изцяло искането за възобновяване на наказателното производство по изложените в него доводи и съображения. Счита, че е нарушен материалния закон, че е нарушено правото на защита на осъдения поради допуснати процесуални нарушения по отношение на него и че наложеното му наказание е явно несправедливо.

Твърди, че това наказателно производство още от досъдебната му фаза е водено в абсолютно погрешна посока, доколкото според показанията на двамата пострадали – М. и Д. - има данни, че и други лица са участвали в нанесения им побой, ако има виновно нанесен такъв. По този повод изтъква, че двамата пострадали в съдебно заседание по време на разпитите им пред първоинстанционния съд са сочили, че има и друг подсъдим, което, според защитника, говори, че е имало и друг извършител, но че органите на досъдебното производство и прокуратурата изначално не са си направили труда да преценят кои деяния от вменените на А. Т. са извършени евентуално от него, и кои са извършени от свидетеля П. П.. В тази връзка защитникът счита, че евентуално наличие на съучастие по чл. 20 НК в обвинението на осъдения А. Т. говори за нарушен материален закон и въобще за неизясняване на фактическата обстановка още от хода на досъдебното производство, което нарушение е продължило и в съдебната фаза в производството и пред първоинстанционния съд, и пред въззивния съд.

Защитникът поддържа и оплакването, че неоснователно не е била допусната исканата от него съдебно-техническа експертиза по отношение на това може ли въобще така, както се сочи в обвинителния акт, на това място, където е извършено деянието, А. Т. да „засече“ пострадалите със своя автомобил. Защитникът твърди също, че във връзка с претенцията му за назначаването на въпросната експертиза е направил и искане да се приложи една разпечатка от Google Maps с карта на мястото, от която, според него, е видно, че не може отдысно на Т-образно кръстовище, по което може да се завие само наляво, да „засечеш“ автомобил при положение, че там има ограда от дясната страна и няма как да се мине отляво на този автомобил. Заявява оплакване, че без да прецени тези обстоятелства, съдът е отказал назначаването на такава експертиза. Счита, че при наличието на заключение на такава експертиза дали въобще фактическата обстановка е възможно да е такава, каквато сочат двамата пострадали, ще се внесе и съмнение въобще в достоверността на техните показания и в даденото от тях описание кое как се е случило, респективно в достоверността на цялата

фактическа обстановка, изложена в обвинителния акт.

Защитникът счита за неправилен и отказът на съда, обоснован с едни доста съмнителни и противоречащи си мотиви, да приложени разпоредбата на чл. 12а НК, а именно – че „... следва двамата задържани там, да са били осъдени за извършено престъпление, за да може да се приложи чл. 12а НК“. Твърди, че в момента, в който е действал, предотвратявайки извършване на престъпление от страна на двамата пострадали, подзащитният му Т. не е могъл да знае и да има гаранция, че впоследствие те ще бъдат осъдени.

Относно посочено в мотивите на инстанционните съдилища становище на прокуратурата, че за приложението на чл. 12а НК извършителите следва да са действали с умисъл, че предотвратяват престъпление, защитникът излага доводи, че при положение, че точно А. Т. и свидетелят П. П., а не пострадалите са извикали полиция; и че при положение, че двамата пострадали са били задържани за срок от 24 часа, не вижда как може да се поддържа теза, че Т. и П. не са били с умисъл, че предотвратяват престъпление.

Досежно претендираните повреди по автомобила на пострадалите се сочи, че в свидетелските си показания пред първоинстанционния съд полицаите са заявили, че не си спомнят да е имало увреди на автомобила на пострадалите. Освен това се изтъква, че дори и да е имало повреди не е ясно кога са били причинени и от кого са били причинени тези повреди предвид обстоятелството, че на място е имало доста хора освен А. Т..

Застъпва се становище, че дори в крайна сметка апелативният съд да приеме, че има данни за извършено престъпление, то следва да се прецени какво точно е извършил осъденият Т., какви точно телесни повреди са причинени от него на пострадалите и кои телесни повреди от тези, които са му вменени, са причинени от свидетеля П. П., доколкото, според защитника, и двамата пострадали заявяват, че са получили удари и им е нанесен побой и от свидетеля П. П., но това е пропуснато в мотивите и на първоинстанционния, и на въззивния съдебен състав.

Защитникът поддържа и направеното оплакване във връзка с наложеното наказание. Изтъква обстоятелството, че в хода на първоинстанционното съдебно производство прокуратурата е поискала налагане на наказание „лишаване от свобода“, изпълнението на което да бъде отложено на основание чл. 66 НК, но че въпреки това желание на прокуратурата първоинстанционният съд му е наложил две години „лишаване от свобода“ ефективно, което наказание е било потвърдено от въззивния съд. Счита, че с оглед начина, по който се сочи, че е извършено деянието, и предвид личността на А. Т., съобразно неговите характеристични данни, за които има достатъчно информация по делото, е било редно да му се наложи наказание, от една страна, при превес на смекчаващи вината обстоятелства с прилагането на чл. 55 НК и, от друга страна, при положение, че е нямало спор с прокуратурата относно приложението на чл. 66 НК, на осъдения не е следвало да му се налага ефективно наказание в размер на две години.

В тази връзка се излагат доводи, че ако не може да се приложи разпоредбата на чл. 12а от НК, то наличието на данни в тази насока най-малкото следва да се оценят като смекчаващи

вината обстоятелства. Претендира се, че в случая осъденият е действал с умисъл, че предотвратява престъпление, което, според защитника, би следвало да наклони везните в посока да му се даде по-малко наказание и то да бъде отложено на основание чл. 66 НК. Като смекчаващо вината му обстоятелство се претендира и фактът, че не само той е участвал в задържането и нанасянето на телесни повреди на двамата свидетели-пострадали, доколкото, според защитника, по делото безспорно са налице данни, че там е имало и друг човек.

Предвид гореизложеното защитникът счита, че присъдата следва да бъде отменена и делото да бъде върнато във фазата на досъдебното производство със задължителни указания да се прецени правилната квалификация на деянието - дали то е извършено в съучастие по чл. 20 НК - и точно кой измежду А. Т. и свидетеля П. П. какви действия е извършил и какви телесни повреди е причинил по отношение на двамата пострадали, както и оттам нататък да се прецени, съобразно всичките данни по делото, наличието на съставомерни признаци на чл. 12а НК.

С оглед на това адвокат С. моли да бъде отменена присъдата и делото да бъде възобновено като бъде върнато на досъдебното производство или на стадий разглеждане от първоинстанционния съд, за да може да се изясни правилната квалификация и обстоятелствата по делото, при които евентуално е извършено престъплението, и дали въобще има извършено престъпление.

Защитникът прави и алтернативно искане, ако бъде преценено, че не са налице основания за отмяна на присъдата и решението и за връщане на делото за ново разглеждане, да бъде изменено решението в частта относно наложеното наказание, като се приложи чл. 55 НК, а в случай, че не бъде приложен, то да се приложи разпоредбата на чл. 66 НК. Във връзка с последното искане се заявява становище, че в случая целите на наказанието могат да бъдат постигнати и с условна присъда.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция прокурорът от САП моли искането за възобновяване на наказателното производство да бъде отхвърлено и оставено без уважение като неоснователно. Участващият прокурор излага доводи, че няма никакви факти, които да сочат на допуснати съществени процесуални нарушения от категориите, визирани в чл. 348а, ал. 1, т. 1 – т. 3 НПК, при постановяване на присъдата на СРС, както и на решението на СГС, с което последната е била потвърдена. Заявява, че съдебните състави на СРС и на СГС са взели отношение по всички поставени в настоящото искане въпроси от страна на защитата, свързани с авторството на инкриминираните деяния, със събраната доказателствена съвкупност, както и с евентуалното приложение на чл. 12а НК, чл. 55 НК и чл. 66 НК. Счита, че в съдебните актове и на двете инстанции се съдържат мотивирани и убедителни отговори на тези въпроси, които намира за съответстващи на установените по делото факти.

В последната си дума пред апелативния съд осъденият А. Т. моли да бъде уважено искането за възобновяване, делото да бъде възобновено и да му бъде наложено евентуално условно наказание, като бъде спряно изпълнение на наказанието, което търпи в момента.

Софийски апелативен съд, след като прецени данните по делото и като ги обсъди във връзка с постъпилото искане за възобновяване, както и с изразените становища от страните, намери следното:

С първоинстанционния съдебен акт – присъда № 33739 от 05.02.2020 г., постановена от Софийски районен съд, НО, 16 състав по НОХД № 20691/2016 г. по описа на същия съд, А. Т. Т. е признат за виновен в това, че на 10.01.2016 г., около 23:30 ч. в с. ***, ул. „****“, пред № 3, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, с палка и с дръжката на нож в областта на главата и на тялото, е причинил лека телесна повреда на С. Г. М., изразяваща се в оток, кръвонасядания и разкъсно - контузна рана на лявата и дясна челна област; субконюнктивален кръвоизлив на лявата очна ябълка, охлузвания и разкъсно - контузна рана на долната устна в дясно; косо счупване на коронката на втори горен десен зъб на отстояние от венеца – 0,2 – 0,6 см, кръвонасядане на венеца около втори горен десен зъб; счупване на коронката на трети горен десен зъб на отстояние от венеца на 0,7 см, реализирали медикобиологичния признак временно разстройство на здравето, неопасно за живота, като телесната повреда е причинена по хулигански подбуди /без наличие на личен мотив във взаимоотношенията, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение към установените правила, закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност и достойнството на пострадалия/, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 12, вр. чл. 130, ал. 1 от НК вр. чл. 54, ал. 1 от НК му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ЕДНА ГОДИНА.

Със същата присъда А. Т. Т. е признат за виновен и в това, че на 10.01.2016 г., около 23:30 ч. в с. ***, ул. „****“, пред № 3, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, с палка и с дръжката на нож в областта на главата и на тялото, е причинил лека телесна повреда на С. Г. Д., изразяваща се в кръвонасядане в дясната теменна област; охлузване на долната устна вляво; кръвонасядане по задната повърхност на гръдния кош, срединно и вляво; двойно ивичесто кръвонасядане по задната повърхност на гръдния кош и в долната трета вдясно; кръвонасядане и охлузване по долната повърхност на гръдния кош в средната трета вдясно, реализирали медикобиологичния признак болка и страдание като телесната повреда е причинена по хулигански подбуди /без наличие на личен мотив във взаимоотношенията, при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение към установените правила, закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност и достойнството на пострадалия/, поради което и на основание чл. 131, ал. 1, т. 12 вр. чл. 130, ал. 2 от НК вр. чл. 54, ал. 1 от НК му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА.

Със същата присъда А. Т. Т. е признат за виновен и в това, че на 10.01.2016 г., около 23:30 ч. в с. ***, на ул. „****“, се е закарнал с убийство на С. Г. М. като насочил неустановен до момента пистолет към него, държал нож и му казал: „Майка ти ще те ***, ще те ****“ и това заканване е възбудило основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК вр. чл. 54, ал. 1 от НК му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ.

Със същата присъда А. Т. Т. е признат за виновен и в това, че на 10.01.2016 г., около 23:30 ч. в с. ***, на ул. „***“, се е закарнал с убийство на С. Г. Д., като насочил неустановен до момента пистолет към него и държал нож и му казал, че „ще го ***“ и това закарване е възбудило основателен страх за осъществяването му, поради което и на основание чл. 144, ал. 3, вр. ал. 1 от НК вр. чл. 54, ал. 1 от НК му е наложено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ.

С посочената присъда на основание чл. 23, ал. 1 от НК на А. Т. Т. е определено едно общо наказание измежду наложените такива в размер на най-тежкото от тях, а именно ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА за срок от ДВЕ ГОДИНИ, като на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗИНЗС е определен първоначален ОБЩ режим за изтърпяване на това наказание.

С присъдата на основание чл. 189, ал. 3 от НПК А. Т. Т. е осъден да заплати сумата от 608,58 лева по сметка на СДВР, както и сумата от 2324,80 лева по сметка на СРС, представляващи направени по делото разноси.

Така постановената присъда е била потвърдена изцяло с решение № 785 от 05.12.2022 г. на СГС-НО, 5 въззивен състав, постановено по ВНОХД № 3609/2022 г. по описа на същия съд.

Искането за възобновяване на наказателното дело е процесуално допустимо, тъй като е подадено от лице, попадащо в кръга на лицата по чл. 420, ал. 2 от НПК, и е срещу влязъл в сила съдебен акт, непроверен по касационен ред, като е подадено в срока по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по същество, искането е ОСНОВАТЕЛНО, макар и не изцяло по изложените в него съображения.

В искането за възобновяване са релевирани оплаквания за допуснати нарушения по чл. 348 ал.1 т.т.1-3 от НПК.

Известно е, че проверката относно приложението на материалния закон и справедливостта на наказанието е възможна само след констатация за надлежно /процесуално законосъобразно/ формиране и установяване на релевантните факти, поради което първо следва да бъдат обсъдени оплакванията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при анализа и оценката на доказателствата и при формирането на вътрешното убеждение на съда по релевантните факти от кръга на тези по чл. 102 от НПК.

Дори беглият прочит на присъдата на районния съд и на въззивното решение на градския съд показва, че инстанционните съдилища в голяма степен са negliжирали задълженията си за изясняване на обективната истина по делото и доста повърхностно са подхождали към изпълнението на тези свои процесуални задължения.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че първоинстанционният и въззивният съд не са изпълнили задълженията си по чл. 13 ал.1 и чл. 14 ал.1 от НПК да вземат всички мерки за осигуряване разкриването на обективната истина чрез всестранно, обективно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, както и задълженията си по чл. 107 ал.3 и ал.5 от НПК за внимателна проверка на всички събрани доказателства и за проверяване

както на доказателствата, които разобличават подсъдимия /осъдения/ или отегчават неговата отговорност, така и доказателствата, които го оправдават или смекчават отговорността му.

В основата на приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка са показанията на пострадалите – свидетелите С. Д. и С. М., което с оглед вида на посегателството и начина на осъществяването му се явява разбираемо и логично. Но извършеният от районния съд анализ на показанията на свидетелите С. Д. и С. М. е напълно формален и декларативен, като обсъждането на тези доказателствени източници е избирателно и едностранчиво в ущърб на осъдения Т.. Това на практика е довело до изначална липса на анализ и съпоставка на цитираните доказателствени средства както помежду им, така и с останалите доказателства. Поради това необективна и невярна е дадената за тях оценка, че не страдат от вътрешни противоречия, че са логични и ясни и че от тях се извеждат неоспорими данни за начина на извършване на деянията и за авторството им /в лицето на А. Т./.

Този повърхностен и формален поход при оценката на показанията на свидетелите С. Д. и С. М. е приложен и от градския съд, който без изобщо да прави анализ на тези доказателствени средства и без реално да ги съпоставя както помежду им, така и с останалите доказателствени материали, декларативно и напълно безкритично е възприел за напълно правилна преценката на първия съд да им бъде дадена вяра като вътрешно непротиворечиви, взаимосвързани, едноточни и подкрепящи се от изготвените две СМЕ и четири СППЕ /освен това тук СГС неправилно е квалифицирал тези експертизи като писмени доказателства, макар те категорично да нямат характеристиките на такива/.

Така, в резултат на незадоволителната си процесуална дейност по оценка на доказателствата и районният, и градският съд въобще не са обсъдили твърденията в показанията на свидетеля С. Д., че ударите по него и по спътника му С. М. са били нанасяни и от двамата подсъдими /визирайки осъдения А. Т. и св. П. П./ с тъпи предмети тип нож, с палка, с ритници в главата /л. 133 гърба от първоинст. дело/, както и твърденията му, че „мен лично ме държеше П. и ме удряше“ /л.135 от първоинст. дело/. Липсата на анализ на тези показания на св. С. Д. на практика е довело до неизясняване на обстоятелствата относно авторството на инкриминираните телесни увреждания на двамата пострадали, доколкото при така наличните данни в показанията на С. Д. за увреждащо въздействие чрез нанасяне на удари не само от страна на А. Т., а и от страна на св. П. П. е останало неизяснено от ударите на кое точно от двете лица са настъпили инкриминираните увреждания. Т.е., не са били отграничени пораженията /уврежданията/, причинени от всеки един от двамата твърдяни нападатели. В тази връзка без отговор е останал въпросът на какво основание и на базата на каква преценка инстанционните съдилища са приели, при това несъмнено и безспорно, че всички инкриминирани увреждания са били причинени на пострадалите именно в резултат на увреждащото въздействие от страна на А. Т., при положение, че тъкмо пострадалият С. Д. твърди ударите да са били нанасяни и от св. П. П.. А това в случая е от особено съществено значение за ангажирането на наказателната отговорност спрямо А. Т., доколкото не му е повдигнато обвинение за съучастническа съизвършителска дейност – да е

извършил деянието в съучастие като съизвършител с друго лице /в този случай действително е без значение всеки един от дейците какви точно удари е нанасял и какви точно увреждания е причинил/, а му е повдигнато обвинение за индивидуална престъпна дейност, в резултат на която се претендира да са причинени всички инкриминирани телесни увреждания на пострадалите.

Във връзка с гореизложеното относно авторството на причинените на пострадалите увреждания - дали те са причинени само от осъдения А. Т. или от повече лица - извън вниманието на първоинстанционния и въззивния съд са останали данните, съдържащи се в издадените на двамата пострадали съдебно-медицински удостоверения /л.л.107-108 от ДП/, съгласно които при извършените им прегледи те са съобщили, че им е бил нанесен побой от двама-трима, респективно от трима непознати мъже. Не са подложени на никаква преценка и съдържащите се в горния смисъл данни в подаденото от С. Г. Д. заявление до Началника на 05 РУ-СДВР /л.11 от ДП/, че на инкриминираната дата заедно с приятеля му С. Г. М. са били пребити от двама непознати мъже в с. ***, които са нанесли щети и по управлявания от него лек автомобил. Както бе вече изтъкнато, изясняването на обстоятелството колко лица са нанесли твърдения побой над пострадалите е от съществено значение за ангажирането на наказателната отговорност на осъдения А. Т. за инкриминираните телесни увреждания, доколкото ако се установи, че побоят е извършен от повече лица, то при формулираното обвинение за индивидуална престъпна дейност на осъдения следва ясно да се отграничат кои точно наранявания са причинени от Т. и кои от другия, респ. другите нападатели.

Относно обстоятелствата, при които е възникнал инцидента, и в частност относно мястото на същия и причините, поради които пострадалите са се озовали именно на това място, без анализ и коментар са останали показанията на св. С. Д., в които, макар да заявява, че не познава село *** много добре /л. 134 от първоинст. дело/, той все пак дава много конкретни сведения къде точно се е случил инцидента – назовавайки ул. „***“ и посочвайки, че се е случил пред дома на осъдения А. Т.. Тук неизяснени са останали обстоятелствата откъде и по какъв повод св. С. Д. знае името на улицата и къде точно се намира домът на осъдения Т., след като сам заявява, че не минава често през селото и че не познава селото много добре. Не е обсъдено и обстоятелството дали инцидентът действително се е случил тъкмо пред дома на А. Т., в какъвто смисъл са твърденията на С. Д. /на л.133 гърба от първоинст. дело/, или на друго място, респективно на кое точно място, доколкото съгласно формулираното обвинение деянията са извършени на ул. „***“ пред № 3, а адресът на осъдения А. Т. е на ул. „***“ № 44. При тези данни е очевидно, че няма идентичност и съвпадение между инкриминираното в ОА място на извършване на деянията и адресът, на който се намира домът на осъдения Т., поради което е следвало да бъдат подложени на съответната преценка за достоверност показанията на С. Д. както относно мястото, на което се е разиграл инцидентът и в частност дали се е разиграл пред дома на Т. в с.***, така и изобщо относно обстоятелствата, при които е настъпил този инцидент и начинът му на протичане..

Във връзка с изясняване авторството на инкриминираните увреждания на двамата

пострадали без какъвто и да е анализ са останали показанията на свидетелите С. Д. и С. М., в които те излагат твърденията: „Събраха се и други хора. Започнаха да ни разглеждат колата, докато ни бият, странно какво търсеха. В продължение на 15-20 минути се събра тълпа от хора, решени да ни бият, че ние сме крадци.“ /св. Д.-л. 133 от първоинст. дело/; „След това се появиха някакви други хора – като цяло беше страхотна суматоха, всеки викаше, имаше размяна на реплики и удари... След като се появиха всички хора се събраха около нас и всеки си мислеше, че сме откраднали нещо. По едно време, както бяха много хора, помня че някой ме удари по главата. ...и пак имаше размяна на удари. Под размяна на удари имам предвид хората, които се бяха събрали към нас. Не съм виждал кой ме удари по главата, защото бях в гръб, може да съм визирал А., тъй като е най-висок. Всички хора си мислеха, че сме направили нещо и бяха агресивни“ /св. С. М. – л. 135 от първоинст. дело/. От така цитираните показания на пострадалите не може недвусмислено, еднозначно и категорично да се определи кой точно е упражнил увреждащото въздействие върху тях, доколкото, от една страна, в тези показания се съдържат данни за проявена агресия спрямо пострадалите от събралите се много хора, враждебно настроени към тях, а, от друга страна, единият от пострадалите – С. М. - заявява, че сам не може с категоричност да посочи лицето, което го е ударило по главата. Във връзка с начина на осъществяване на твърдяното физическо посегателство /побоя/ спрямо С. Д. извън вниманието на СРС и СГС е останало и очевидното противоречие между показанията на Д. и М. относно начина и средствата, с които нападателят А. Т. е нанасял ударите по С. Д.. Самият Д. твърди, че Т. му е нанасял удари с тъпи предмети – тип нож и палка /виж л.133-гръба от първоинст. дело/, докато св. С. М. твърди, че Т. е нанасял ударите по С. Д. единствено с ръце и че не го е удрял с нищо друго /виж л.135-гръба от първоинст. дело/.

Районният съд е приел за безспорно от фактическа страна, че А. Т. последователно е нанесъл удари с палка и с дръжка на нож в областта на главата и на тялото на свидетелите С. М. и С. Д., а градският съд имплицитно се е съгласил с тази констатация. Но относно така възприетия начин на извършване на деянията спрямо физическата неприкосновеност на пострадалите и използваните за това средства и двете предходни инстанции въобще не са обсъдили показанията на С. М. на л.136 от първоинст. дело, в които заявява „А. нанесе удари с ръце на С., както и на мене, може би имаше и ритник – може би в горната част на тялото. Не знам дали по едно време А. държеше нещо, но какво, ще ви излъжа.“ /л. 135-гръба от първоинст. дело/ и „За ножа не съм сигурен, за пистолета също. При спиране и такава ситуация всеки вижда най-страшното. Може да е направил знак с ръка.“ /л.136 от първоинст. дело/. На практика тези показания на пострадалия С. М. са в противоречие с показанията на пострадалия С. Д., но въпреки това в нарушение на чл. 305 ал.3 от НПК не са обсъдени от районния съд, а градският съд не е констатирал това, въпреки че е бил длъжен да извърши служебна проверка на първоинстанционния акт.

Същото се отнася и за противоречието между показанията на двамата пострадали относно приетите за отправени спрямо тях закани от страна на А. Т.. Докато св. С. Д. твърди, че осъденият Т. е отправял вербално конкретни заплахи спрямо двамата пострадали, държейки

нож, то св. С. М. заявява, че освен псувните е имало отправени думи от А. Т. към С. Д. „Как така ще крадете!“ и че не може да каже дали е имало отправена заплаха към С. Д., както и че относно себе си не може да каже дали е имало такива заплахи; че било голямо викане, че всеки казвал нещо; че всеки викаше или питаше нещо. Това очевидно противоречие между показанията на двамата пострадали също не е било обсъдено нито от районния, нито от градския съд. И дори още повече. В присъдата и във въззивното решение въобще не е обсъдено как горните показания на С. М. /че относно себе си не може да каже дали е имало заплахи/ се отразяват на доказаността на обвинението по чл. 144 ал.3 от НК спрямо този пострадали.

Така, без въобще да са били обсъдени въпросните противоречиви показания на свидетелите С. Д. и С. М., инстанционните съдилища шаблонно и напълно безмотивно са приели, че показанията на пострадалите не страдат от вътрешни противоречия, че са последователни и непротиворечиви, че са логични и ясни и че в тях се съдържат безспорни и категорични доказателства за авторството на инкриминираните деяния в лицето на осъдения А. Т..

В случая не е било извършено обективно, всестранно и пълно изследване и на обстоятелствата относно конкретните мотиви за поведението на осъдения А. Т. спрямо свидетелите С. Д. и С. М.. Предходните съдебни инстанции лаконично и декларативно са приели, че Т. е причинил телесните увреждания на всеки един от двамата пострадали по хулигански подбуди, тъй като не е имал личен мотив във взаимоотношенията си с тях и не е бил предизвикан с нищо от тях; че деянията са били извършени на публично място и при демонстрация на безнаказаност и пренебрежение към установените правила, закрилящи добрите нрави в обществото, телесната неприкосновеност и достойнството на пострадалите. В настоящия казус не е съобразено принципното положение, установено от теорията и съдебната практика, че хулиганските подбуди трябва реално да съществуват при извършването на престъпното посегателство и че отсъствието на други мотиви не е достатъчно, за да се приеме, че то е осъществено именно по хулигански подбуди. За да приемат наличието на хулигански подбуди при причиняването на инкриминираните телесни повреди, инстанционните съдилища напълно безкритично са възприели предложената от държавното обвинение квалификация и не са обсъдили всичките налични данни относно действителните причини, поради които осъденият Т. и стеклите се на място други хора са насочили поведението си именно спрямо свидетелите С. Д. и С. М.. По този начин на практика не е изследван въпроса дали не са налице други движещи мотиви за поведението на осъдения. В тази връзка изобщо не са подложени на преценка и обсъждане показанията на самите пострадали, в които те сочат причината, поради която, според собствените им възприятия, били спрени от Т. и поради която спрямо тях е била насочена агресията на събралите се на мястото хора, а именно – „В продължение на 15-20 минути се събра тълпа от хора, решени да ни бият, че ние сме крадци.“ /св. Д.-л. 133 от първоинст. дело/, „Първи получи удари М., защото подсъдимият ни е оприличил на някакви крадци и М. приличал на крадец. /св. Д. – л. 134 от първоинст. дело/, „Аз лично, доколкото разбрах, те са си помислили, че сме откраднали нещо на техния близък.“, „След като се появили всички хора се

събраха около нас и всеки си мислеше, че сме откраднали нещо.“, „Всички хора си мислиха, че сме направили нещо и бяха агресивни.“, „Никой нищо не казваше, бяха убедени, че са хванали крадци.“, „...имаше отправени думи от А. към С. Д.: „Как така ще крадете!“ /св. С. М. – л. 135 от първоинст. дело/. При преценката какви са били действителните подбуди за поведението на подсъдимия спрямо свидетелите Д. и М. районният и градският съд не са обсъдили и съдържащите се в прочетените показания на свидетелите-полицейски служители А. П. и Д. А. данни, че когато са пристигнали на място по подаден им сигнал за задържани извършители на кражби събралите се там лица, сред които и осъденият Т., са им обяснили, че са задържали двама, които преди дни са извършили кражби от техни автомобили; че А. Т. през цялото време е твърдял, че задържаните /С. Д. и С. М./ са извършители на кражбите от автомобилите, паркирани на въпросната улица в с. ***; както и че самите задържани Д. и М. им разказали, че от засеклия ги джип излязло лице, което започнало да им вика „крадци“, след което ги свалил от автомобила им. В резултат на игнорирането на така посочените части от събраните доказателствени източници СРС и СГС са основали изводите си, че телесните повреди на двамата пострадали са били причинени по хулигански подбуди, в нарушение на чл. 107 ал.5 от НПК без да подложат на внимателна проверка всички събрани доказателства.

Немотивирани и без необходимата аргументация се явяват и изводите на районния съд, потвърдени и от градския съд, че по делото е безспорно установено инкриминираните увреждания на всеки един от пострадалите /така, както са описани в СМЕ/ да са получени в резултат тъкмо на действията на осъдения А. Т., извършени в инкриминираното време. От данните по делото е видно, че тези увреждания за пръв път са били установени при направените на двамата пострадали медицински прегледи на датата 12.01.2016 г. в 10.30 часа и в 12.05 часа, по повод на които прегледи са им били издадени и съдебно-медицинските удостоверения /на л.л. 107 и 108 от ДП/. При обективно наличния значителен промеждутък от време между 23.30 часа на 10.01.2016 г., когато се твърди, че е извършен побоят, и 10.30 часа, респ. 12.05 часа на 12.01.2016 г., когато са извършени медицинските прегледи, или около 35 часа, предходните инстанции не са посочили никакви мотиви и съображения защо приемат, че установените при прегледите травматични увреждания по двамата пострадали са пряка и непосредствена последица именно на извършени от осъдения Т. спрямо тях увреждащи въздействия посредством нанасянето на различни удари. Т.е., не са изложени никакви доводи в подкрепа на обективирания извод, че констатираните на 12.01.2016 г. телесни увреждания на пострадалите се дължат на причинно-следствен процес, началото на който е поставен от увреждащо спрямо тях поведение на А. Т..

Действително настоящата извънредна инстанция не може да навлиза в съдържателната страна на вътрешното убеждение на предходните съдилища по същество. Тя обаче може да контролира спазването на процесуалните и логически правила при извършване оценката на доказателствения материал, въз основа на която се формира вътрешното убеждение. В случая е очевидно, че показанията на свидетелите С. Д. и С. М. съвсем неправилно са били интерпретирани от районния съд като ясни, логични, последователни, вътрешно

непротиворечиви и напълно подкрепящи обвинителната теза относно извършването на инкриминираните деяния, начина им на извършване и авторството им, доколкото, както бе посочено по-горе, те не съдържат ясна, еднопосочна, непротиворечива и неоспорима информация за фактите, включени в обстоятелствената част на обвинението и описани в обвинителния акт.

По този начин СРС е допуснал съществени нарушения в процеса на оценъчната си дейност, касаеща въпросните доказателствени източници, като е допуснал както нарушение на правилата на мисленето и в частност на логическата рационалност, показваща как от определени изходни предпоставки при спазване на логическите правила следват истинни и верни умозаклучения относно изследваните факти, така и на процесуалните правила, изискващи внимателна проверка на всички събрани по делото доказателства.

Гореизложеното представлява съществено нарушение на процесуалните правила, което не е било надлежно отстранено от въззивния съд. Последният е бил длъжен да провери изцяло правилността на атакуваната пред него присъда и да изложи конкретни съображения по всички относими доказателства, включително по обсъжданите гласни доказателства, съдържащи се в показанията на пострадалите и на полицейските служители А. П. и Д. А. в посочените по-горе части, както и по цитираните писмени доказателства. В настоящия казус СГС не е сторил това, а безкритично е утвърдил приетото в мотивите на присъдата относно безспорната и убедителна доказаност на съдържащите се в ОА обвинителни твърдения, което обаче не удовлетворява изискванията на чл. 339, ал. 2 от НПК. А след като не е изпълнил задълженията си, предвидени в тази разпоредба, и не е извършил необходимия анализ и съпоставка на отделните доказателства и доказателствени средства, процесуално укорим се явява предприетият от въззивния съд подход да не излага фактологията по делото, която възприема, а единствено да отбележи, че изцяло споделя установената от първостепенния съд фактическа обстановка. Всичко това на практика води до липса на мотиви. В конкретния случай мотивите във въззивното решение по анализа на доказателствата и по правото не запълват необходимия стандарт за пълнота, поради което следва да се приравнят на липса на мотиви. Непълнота на мотивите е налице, когато съдът не е обосновал или е обосновал недостатъчно някои свои изводи било по фактите, било по доказателствата или по правото. По настоящото дело въззивният съд е пренебрегнал обаче тези свои законови задължения.

Доколкото констатираните пороци в доказателствената дейност на редовните съдебни инстанции компрометират изводите им по фактите, САС не може да извърши проверка по правилното приложение на материалния закон. Известно е, че въпросите за извършването на деянието, неговото авторство и вината (в каквата насока са направени възражения в искането за възобновяване на делото) не са такива по приложение на правото, а такива по фактите, т. е. по доказването, поради което те следва да получат отговор едва след надлежното установяване на фактите по тези въпроси.

Описаните съществени процесуални нарушения представляват касационно основание по чл. 348, ал. 1 т. 2 във вр. с чл. 348, ал. 3 т. 1 и т.2 пр.1 от НПК, което е и основание за

възобновяване на наказателното дело по чл. 422, ал. 1 т. 5 от НПК. Това налага отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане на въззивния съд /в случая СГС/ от стадия на закритото съдебно заседание по допускане на доказателства по реда на чл. 327 от НПК, а не на досъдебното производство, в какъвто смисъл има заявена претенция от страна на защитника.

Неоснователността на искането на защитата делото да бъде върнато във фазата на досъдебното производство със задължителни указания да се прецени правилната квалификация на деянието /че е извършено от осъдения в съучастие по чл. 20 НК с друго лице/ произтича от това, че съгласно законодателството на Република България съдът не е компетентен да разширява пределите на наказателния процес, нито пък да указва на прокурора срещу кого и за какво престъпление следва да повдигне обвинение и да внесе обвинителен акт. Съгласно разпоредбата на чл. 127, т. 3 от Конституцията на Република България правомощията да привлича към отговорност лицата, които са извършили престъпления, и да поддържа обвинението по наказателни дела от общ характер са възложени единствено и само на прокурора. Затова решаващият съд /в случая САС/ не може да върне делото на прокурора за доразследване със съображения, с които всъщност се цели разширяване на пределите на процеса и привличане и на друго лице към наказателна отговорност. Иначе казано, нито пряко, нито косвено съдът има право сам да определя предмета на делото и/или да задължава прокурора да го измени, вкл. и чрез привличането и на други лица към наказателна отговорност.

Въззивният съд като съдебна инстанция по фактите има правомощия да събира и проверява всички относими към предмета на делото доказателства, както и да установява фактически положения в рамките на предмета на доказването, поради което за отстраняване на допуснатото съществено процесуално нарушение във връзка с неизвършването на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото и с оценката на събраните доказателства е достатъчно същото да бъде върнато за ново разглеждане именно на въззивния съд. В хода на новото разглеждане следва да се отстранят констатираните нарушения, да се проведе пълно и всестранно изследване на обстоятелствата по делото, след което да се извърши прецизен анализ и оценка на всички доказателства в тяхната взаимна връзка и съвкупност с цел разкриване на обективната истина, включително и относно извършването на деянията, тяхното авторство, механизма на причиняване на инкриминираните увреждания и мотивите /подбудите/ за това, едва след което да се даде отговор на поставените по делото въпроси по приложението на закона.

Воден от изложените съображения и на основание чл. 425, ал. 1, т. 1, вр. чл. 422 ал.1 т.5 вр. чл. 348 ал.1 т.2 вр. ал.3 т.1 и т.2 пр.1 от НПК Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ВЪЗОБНОВЯВА ВНОХД № 3609/2022 г. по описа на СГС-НО, като ОТМЕНЯ постановеното по това дело въззивно решение № 785 от 05.12.2022 г. и ВРЪЩА делото на

Софийски градски съд за ново разглеждане от друг негов състав от стадия на съдебното заседание по допускане на доказателства по реда на чл. 327 от НПК.

СПИРА изпълнението на присъда № 33739 от 05.02.2020 г., постановена от Софийски районен съд, НО, 16 състав по НОХД № 20691/2016 г. по описа на същия съд, в частта ѝ относно наложеното на осъдения А. Т. Т. с ЕГН ***** наказание лишаване от свобода.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

Заверени преписи от решението да се изпратят незабавно на Софийска районна прокуратура и на началника на затвора София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____